

[Hagen Hagensen]

kommer til afstemning, så er det simpelt hen regeringen, der tager afstand fra dette. Det er det, jeg markerer herved.

Fru Mette Madsen har ikke lyttet efter, hvad jeg sagde i forrige omgang. Der er intet i justitsministerens redegørelse, der ikke kan tages til efterretning, men det er ikke det, sagen drejer sig om i dag. Det er over for det voldsomme angreb, der har været på ordensmagten, på sin plads, at man udtaler fra dette tings store flertals side, at man har tillid til og anerkender den indsats, den gør.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg skal ikke blande mig meget i denne dagsordensdebat, men jeg synes dog, jeg over for hr. Hagen Hagensen må have lov at gentage, hvad jeg sagde før. Hele min redegørelse lægger jo op til en anerkendelse af politiets indsats, og jeg slutter med at sige, at jeg sammenfattende gerne vil give udtryk for respekt for det ofte meget vanskelige arbejde, som politiet udfører. I hr. Hagen Hagensens dagsordensforslag taler man om, at politiet ofte med fare for liv og helbred løser vanskelige opgaver osv. I min redegørelse siger jeg videre: det er min opfattelse, at arbejdet, bortset fra enkeltstående undtagelser, udføres i nøje overensstemmelse med de regler, som er fastsat af dette folketing. Det er baggrunden for, at jeg må tage afstand fra den hetz mod politiet, som med tiltagende styrke kommer til udtryk fra enkeltpersoner og kredse i dette samfund. Og jeg siger, at politiet kan tåle saglig kritik, men bør skånes for hetzagtig kritik, som dybest set ikke vedrører politiet, men vedrører det samfund, som vi lever i. Endelig taler jeg om, at politiet også i fremtiden vil tjene det danske samfund. Så kan det ikke være rimeligt at drage den slutning, at regeringen ikke vil være med til at give politiet en tillidserklæring. Det er der overhovedet ikke tale om. Det er af hele redegørelsen fremgået, og det er sammenfattet i mine sidste udtryk, at jeg nærer den dybeste respekt for og udtrykker anerkendelse af det arbejde, politiet udfører.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige, at jeg personlig kan stemme for den af hr. Bernhard Baunsgaard stillede dagsorden, men jeg står også i den situation, at jeg samtidig kan stemme for den

af retsforbundet stillede dagsorden. Vi er nok her i en situation, hvor det er helt urimeligt, at to dagsordener, der ikke generer hinanden, men hver for sig tager et område op, ikke begge kan komme til afstemning i henhold til forretningsordenen. Denne debat har i hvert fald for mig klargjort, at der er et behov for at få forretningsordenen ændret, således at indtil flere dagsordener kan komme til afstemning under en forhandling. Den situation, vi nu har oplevet den ene gang efter den anden, hvor vi får stillet en intetsigende afværgedagsorden fra regeringens side, er frustrerende og ud fra et demokratisk synspunkt efter min opfattelse i hvert fald helt utilfredsstillende. Jeg synes ikke, et flertal i folketinget kan være bekendt at acceptere eller fastholde sådanne arbejdsvilkår.

Det er da rigtigt, som det er blevet påpeget fra fru Mette Madsens side, at f. eks. retsforbundets dagsorden og den af hr. Bernhard Baunsgaard foreslåede dagsorden ikke tager stilling til det hele, men plukker enkelte ting ud. Den argumentation synes jeg egentlig er meget svag, når den afværgedagsorden, der er stillet fra regeringens side, i realiteten ingenting tager stilling til.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det er jo en besynderlig situation, vi er kommet i. Justitsministeren vil øjensynlig kun tages til efterretning, vil ikke have nogen af sine ord understreget, men det må regeringen jo selv om. Hvad den så kommer ud i ved sin højst besynderlige stilling, det kan ingen jo redde den fra.

Måtte jeg derefter sige om de konservatives bemærkninger før: jeg synes, der skal være et vist belæg for det indlæg, man kommer med heroppe. Den radikale dagsorden løber aldeles ikke ud i intet, tværtimod peger den på en række reformer, som er nødvendige, men den udtaler ligesom den konservative – hvad regeringen altså ikke vil sige udtrykkeligt – tillid til og anerkendelse af politiet. Derefter peger vi på nogle reformer, som er nødvendige, også af hensyn til politiet.

Måtte jeg til slut sige til hr. Knud Lind, at det ville være praktisk, om hr. Knud Lind kunne huske fra det ene indlæg til det næste, hvad det var, han sagde; ellers bliver det en ret meningsløs debat. Derfor skal jeg undla-